

Θοδωρής Βοριάς

Χαμένες ψηφίδες

Ποιήματα

Θεσσαλονίκη 2012

ΧΑΜΕΝΕΣ ΨΗΦΙΔΕΣ

Θοδωρής Βοριάς

Χαμένες ψηφίδες

Ποιήματα

Θεσσαλονίκη 2012

Ἔργα τοῦ Θεωδωρῆ Βοριά:

Τὸ τρύπιο ταβάνι, Ποιήματα, Ἐρωδιός, Θεσσαλονίκη, 2005.

Νυχτερινές Ἐπιπλοκές, Ποιήματα, Ἐρωδιός, Θεσσαλονίκη, 2008.

Εὐριπίδης [Ἀνδρομάχη] - Ἀποσπάσματα σὲ ἐλεύθερη ἀπόδοση,
Ἰδιωτικὴ ἔκδοση, Θεσσαλονίκη, 2009 (e-book).

Εὐριπίδης [Μήδεια] - Ἀποσπάσματα σὲ ἐλεύθερη ἀπόδοση,
Ἰδιωτικὴ ἔκδοση, Θεσσαλονίκη, 2010 (e-book).

Πυγολαμπίδες, 33 Χάικου, Ὀκτασέλιδο τοῦ Μπιλιέτου τχ.67,
Παιανία, 2011.

Θεωδωρῆς Βοριάς

XAMENES ΨΗΦΙΔΕΣ

ISBN: 978-960-93-3894-3

Copyright: Θεωδωρῆς Βοριάς

Θεσσαλονίκη - Μάρτιος 2012

e-mail: thodorisvorias@gmail.com

Ἴστοσελίδες:

<http://vorias.blogspot.com>

<http://logotexnika-epikaira.blogspot.com>

Ρωγμές γεννοῦν τὴ νύχτα

Ἀπόψε γιὰ σένα τρυπιέται
τὸ σκοτάδι ἀπ' τὸ φεγγάρι.
Οἱ δρόμοι τῆς Σαλονίκης παραμονεύουν
κι ἐσὺ μαραίνεσαι μὲ μιὰ ζωὴ στὴν ταμπακιέρα,
ποῦ δὲ σὲ κόφτει πῶς νὰ τὴ στρίψεις ἄφιλτρο
κι ἀφήνεις νὰ στὴ φουμάρουν τυχοδιῶκτες.

Δὲν εἶναι γι' ἄλλον
τὰ φῶτα τῶν μακρινῶν χωριῶν
ποῦ τρεμοπαίζουν,
γιὰ σένα γεννήθηκε ἡ νύχτα.

Ἄν ξεκολλήσεις ἀπ' τὶς σπασμένες πλάκες
τῶν πεζοδρομίων
-κι οἱ τοκογλύφοι χάσουν ἓνα σίγουρο χαρτί-
τότε θὰ δεῖς θεοὺς καὶ δαίμονες
νὰ τριγυρνᾶνε στ' ἀπόμερα σοκάκια.

Θὰ δεῖς τὴ νύχτα νὰ ξεπετιέται
ἀπ' τὶς ρωγμὲς παλιόσπιτων διατηρητέων
καὶ θ' ἀνασάνεις, στὰ γεννητούρια,
τ' ἀρώματα τῶν νυχτολούλουδων.

Καρφωμένος στα σύννεφα

Τὸ μεσημέρι γυαλίζουν τὰ καρφωμένα σου φτερά
στὰ σύννεφα
-φεγγάρι πὸ ξέφυγες ἀπὸ τὶς νύχτες-
κι ὅσοι μποροῦν νὰ ὀρθώνουν τὸ κεφάλι
θὰ σὲ βλέπουν.

Ἄνυπεράσπιστος στὴ βαρβαρότητα τῆς πόλης,
κατάληξες κι ἐσὺ νὰ αἰωρεῖσαι
πλάι στὸν Προμηθέα.

Τὸ δειλινὸ ματώνετε τὸν οὐρανό.
Τῇ νύχτα ἀστράφτει ἡ κρυμμένη φωτιά
ἀπ' τὰ καλάμια σας
κι οἱ ἀνυποψίαστοι λένε πὼς ἔρχεται βροχή.

Στίχοι από ένα ταξίδι με τον ήλιο

Εημέρωμα γαντζώθηκα στον ήλιο
για να πετάξω.
Ήμειναν κολλημένα τα παπούτσια μου
στην ασφαλτο,
έκλεψα και τὸ πρωινὸ τραγούδι
ἀπ' τὴν κορφή μιᾶς ἀκακίας
γιατὶ στὸ χωματόδρομο τῆς γειτονιᾶς μας
παίζαμε ξιπόλητοι
κι εἶχα ἀκακίες στὴν αὐλὴ
κι ἓνα τραγούδι
ποὺ τὸ σκεπάσανε μὲ ἄχαρο μπετόν.

Ἀπὸ τὸ χθὲς ξεκόλλησα μιὰ ζωγραφιὰ
-τρία παιδιὰ ποὺ σχεδιάζουν στὸ χῶμα τῆς ἀλάνας
τὴ ζωὴ τους-
τὴν ἔδειξα καὶ στὰ πουλιὰ

...εἶχαμε κι ἐμεῖς φτερὰ
πρὶν μεγαλώσουμε.

Τὸ μεσημέρι ἔσκισα τὰ ροῦχα μου,
τὸ φόβο κι ὅλες τὶς προσωπίδες·
ἐδῶ ψηλὰ δὲν ἔχει δρόμους γιὰ νὰ ντρέπεται.
Τὸ δειλινὸ ἐλευθέρωσα τὰ ποιήματα
νὰ φτερουγίσουν πάνω ἀπὸ τὰ κύματα.

Χέρια

Χωρίς καμιά φροντίδα κι ἐπιμέλεια,
σ' ὄ,τι ἀκούμπησαν τὰ χέρια μου
φύτρωσαν κι ἄλλα χέρια.

Τὰ βλέπω, τὴν ἀνοιξη βλασταίνουνε κι ἀνθίζουν
στὰ δέντρα πὺ σκαρφάλωνα.

Τ' ἀγγίζω, ἀσάλευτα καὶ σκουριασμένα
μὲ τὴν παλιὰ βαφή τους ξεφτισμένη
σὲ κάγκελα πὺ ἔφραζαν αὐλὲς παλιῶν σπιτιῶν.

Τὸ δίχως ἄλλο θὰ ζεσταίνουν
ὅποιο κορμὶ ψηλάφησα,
μὲ ἀναλλοιώτες τὶς ἁμαρτίες στ' ἀκροδάχτυλα.

Εἶναι καὶ τ' ἄλλα, τ' ἀόρατα.
Τὰ κέρνα πὺ ἔλιωσαν στὰ μανουάλια,
πὺ φύτρωσαν σὲ ἄψυχες σκιές,
σὲ στεφανωμένα ἀγάλματα, σὲ σημαῖες,
καὶ τ' ἄλλα χέρια πὺ σκορπᾶνε τὶς νύχτες,
μὲ τὸν ἄνεμο,
τὰ μαραμμένα φύλλα καταγῆς.

Τὰ χέρια ἐκεῖνα
-μελάνι καὶ μολύβι-
τυπωμένα στὴν καρδιά,
μονάχα στὰ ποιήματα τὰ συναντάω.

Μή σπαταλήσεις τὰ ὄνειρα

Μή σπαταλήσεις ὅλα τὰ ὄνειρά σου
μονάχα σὲ μιὰ νύχτα.

Φύλαξε κάτι γιὰ τὴ νύχτα-φωτιά,
νὰ ἔχεις κι ἐσὺ ν' ἀνάψεις
ἓνα δαυλὸ γιὰ τὸ δρόμο.

Φύλαξε κάτι γιὰ μιὰ νύχτα ἀπόγνωσης
-πού ἡ ψυχὴ θὰ λαχταράει-
νὰ ἔχεις νὰ στρώσεις δίπλα σου
κορμὶ καὶ πόθο,
ιδρώτα ν' ἀνταλλάξεις.

Φύλαξε κάτι γιὰ μιὰ νύχτα πόνου,
στίχους νὰ κάνεις τὰ ὄνειρα,
νὰ ἔχεις νὰ σκάβεις μέσα στὴν καρδιά,
νὰ μὴν πινηγεῖς,
πάτο νὰ βρεῖς γιὰ νὰ πατήσεις.

Φύλαξε κάτι γιὰ τὸ τέλος.
Πρῶτα θὰ φύγει ἡ ψυχὴ,
μετὰ τὸ χούι
κι ὕστερα τ' ὄνειρο.

Όπως οί ποιητές

Οί χτύποι τῆς καρδιάς σου
-άπότομοι ἦχοι νεκρῶν βαγονιῶν-
μέταλλα παροπλισμένης ἀτμομηχανῆς
πὺ συστέλλονται,
πὺ τρομάζουν
ἀπὸ ἐκτροχιασμοὺς ὀνείρων.

Τὰ χέρια σου βιδωμένα
στὰ ἔμβολα τῶν ἀκίνητων τροχῶν
μὲ τὸ ρολόι, στ' ἀριστερό, σταματημένο.

Τὰ πόδια σου μισοφαίνονται·
χορταριασμένες ράγες
-ἄνεμοι παίζουσι μὲ τὰ λυμένα σου κορδόνια.

Ἡ σιωπὴ σου σκοτάδι,
σφιγμένο στομάχι,
κόμπος στὸ λαιμό.

Τὸ πρόσωπό σου ἀνέκφραστο
φεγγάρι,
μάτι δακρυμένο.

Διάσπαρτη κόκκινη σκουριὰ
σὲ ζωγραφιὰ
τὸ βλέμμα σου.

Ἔφυγες ἀπὸ τὴν πόλιν
πρὶν νὰ πεθάνεις ἐγκλωβισμένος,
τώρα κι ἀπὸ τὸν ἔρημο σταθμὸ
ζητᾷς νὰ ξεκολλήσεις

ὅπως οἱ ποιητὲς

δὲ χώρεςες
ποτέ
πουθενά.

Χαμένες ψηφίδες

[α']

Κομμένο ρόδο,
πιὸ κάτω ἢ πατρίδα,
πιὸ κάτω στάχτες.

[β']

[Μὲ τοὺς στίχους]

Θά 'ρθω μαζί σας.
Φορέστε μου φτεροῦγες.
Ξεκαρφώστε με.

[γ']

Ψηφίδα ἡλίου
ξεχασμένη στὴν τσέπη,
στὸ πᾶζλ τῆς νύχτας.

[δ']

Ἐάλω πόλιν·
δεκαεπτὰ σοκάκια
σ' ἓνα χάικου.

Τὰ σημάδια τῶν καιρῶν

Οἱ ποιητῆς ποῦ νιώθουν
τὰ σημάδια τῶν καιρῶν
γράφουν ποιήματα
ὀλόιδια μὲ ρημαγμένα σπίτια,
μ' ἔρημωμένα σοκάκια κι ἀλητοπαρέες.

Κάνουν τόπο στὶς λέξεις
νὰ βροῦν ἀπομεινάρια ξεχασμένα
-κρυμμένα τσιγάρα
κάτω ἀπὸ τὰ κεραμίδια
τοῦ χαμόσπιτου.

Οἱ ποιητῆς ποῦ νιώθουν
τὰ σημάδια τῶν καιρῶν
δὲ χωρᾶνε στὰ σαλόνια.
Ψάχνουν στοὺς δρόμους γιὰ στίχους
ὀλόιδιους μὲ μπαλωμένα ροῦχα
μιᾶς μόδας ποῦ ἔσβησε.

Ψάχνουν στὶς τσέπες τους
γιὰ σκόρπιες συλλαβές,
γιὰ νὰ πληρώσουν.

Τὸ παραθύρι

Ὅταν περάσεις, νὰ σταθεῖς,
νὰ δεῖς ἐπίμονα στὸ παραθύρι,
τῆς ἐρημιᾶς τὴ γύμνια νὰ χορτάσεις,
τοὺς ὀργανισμοὺς τοῦ ἀνέμου
μὲ τὴ σκόνη.

Νὰ δεῖς,
τώρα ποὺ δὲν ἀπόμεινε ταβάνι,
φύτρωσε στὸ σαλόνι ἓνα δέντρο,
μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα του κοιτάζω
τοὺς περαστικούς τῆς γειτονιᾶς.

Τώρα πιά νικήσανε τ' ἀστέρια,
πέφτουν ἐλεύθερα στὸ ξέσκεπο
ὑπνοδωμάτιό μας

τζάμι γιὰ τζάμι ἄσπαστο
δὲν ἔχουνε ἀφήσει.

Ἄπόψε φτιάξε μιὰ πατρίδα

Ἄπόψε πέφτουν ὅλα τ' ἄστρα,
πέφτουν τὰ κάστρα κι οἱ σημαῖες.
Ἄπόψε μάζεψε ὁ,τι εἶναι νὰ μαζέψεις

τις ἀναμνήσεις
ποὺ θὰ στάξουν ἱστορία.

Σκύψε καὶ κλέψε λίγο χρῶμα,
σκύψε καὶ κλέψε λίγο χῶμα,
σμίξε τ' ἀπλόχερα καὶ φτιάξε μιὰ πατρίδα

σὰν παραμῦθι
νὰ μαγεύει τὰ παιδιά μας.

Ἄνασθημένα χέρια

Φέτος ἀναστήθηκαν στοὺς μπαξέδες
χέρια ἀπὸ καιρὸ θαμμένα.
Μὲ φώναξαν νὰ μοῦ χαρίσουνε λουλούδια
γιὰ τὸ στεφάνι τῆς πρωτομαγιάς.

Συμπόνεσα περισσότερο ἀπ' ὅλα
ἐκεῖνο μὲ τὴ σκουριασμένη βέρα,
ἐκεῖνο ποὺ τοῦ φορέσανε φθηνὸ ἀσήμι,
ἐκεῖνο μὲ τὸ βραχιολάκι
μὲ τὶς ἐρυθρόλευκες κλωστὲς τοῦ Μάρτη,
ἐκεῖνο ποὺ εἶναι λερωμένο ἀπὸ λογιῶν λογιῶν
χρώματα μαρκαδόρων.

Ἔγινα παιδί·
τὸ χάιδεψα καὶ τὸ φίλησα ἐκεῖνο τὸ χεράκι.

Σήκωσα ψηλὰ τὸ βλέμμα
κι ἔσταξε στὰ μάτια μου ζωὴ
ἀπὸ τὰ μάτια τῶν κλαδιῶν.

Ἴσως γίνεις ποιητής

Μιά μέρα ἴσως πάρεις τὴν ἀπόφαση
νὰ ξαναγίνεις ἐργάτης,
νὰ ψάξεις σπασμένους στίχους
κάτω ἀπὸ τὰ συντρίμια τῆς πόλης.

Ἴσως χρειαστεῖ νὰ τραβήξεις
τὸ νάλιον τοῦ καταποντισμένου οὐρανοῦ
καὶ ν' ἀπελευθερώσεις
θεοὺς καὶ θυμητάρια.

Ἴσως ξεθάψεις
λέξεις μὲ ἀνοιχτὲς πληγές,
λέξεις ἀκρωτηριασμένες.

Ἴσως, μιὰ μέρα,
μὲ τὰ χέρια ματωμένα,
νὰ γίνεις ποιητής
κι ἀπ' τὴν ντροπὴ νὰ μὴν ἀντέξει,
νὰ τὸν ξεκάνεις τὸν πατέρα σου.
Κι ὕστερα
νὰ κλαῖς γιὰ τὰ στενὰ
ποῦ ἔρημα ξεμένουνε συχνὰ
ἀπὸ διαβάτες.

Ἀνιλίνες

[α']

Ἐμαθες πιά νὰ ξεπερνᾷς
τὴ βαρυχειμωνιά.
Ἄνοίγεις κάθε τόσο τὸ κομπόδεμα
γιὰ νὰ χαϊδέψεις
τὰ βαθουλώματα στὴν ἄμμο,
τ' ἀποτυπώματα κορμιῶν
ποὺ ἔκλειψες ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιὰ
τὴ μέρα ποὺ ξεψυχοῦσε
τὸ καλοκαίρι.

[β']

Ἀπόψε ἡ νύχτα βαρέθηκε
τὰ δακρυγόνα καὶ τὸ πετροβόλημα,
ἀπόψε ἡ νύχτα λαχταράει ἔρωτα.
Νὰ γίνεῖ κρυψώνα γιὰ τοὺς ἀκόλαστους.
Ν' ἀνοίξει τοὺς τοίχους,
ν' ἀκούγονται οἱ ἀδέσποτοι στεναγμοὶ
κι οἱ ἐκρήξεις τῶν σπασμῶν.

Μισσοκισμένο ἐσώρουχο νὰ γίνεῖ
καὶ σκόρπια κέρματα στὸ καλντερίμι
γιὰ τὸ ταμεῖο τῶν σκιῶν.

Ψηφίδα τῆς πόλης

Τῆς πόλης μιὰ χαμένη ψηφίδα
σοῦ μιᾶ,
ένας ἀκόμη αἰχμάλωτος
στῶν ἡμερῶν τὴν προπαγάνδα.

-Πότε προλάβανε καὶ μαυροφόρεσαν
μ' ἐφημερίδες ὅλους τοὺς δρόμους;

Τῶν ἀρπαχτικῶν οἱ κυκλικές πτήσεις
στενεύουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου.
Ἄλλο δὲν ἔχω,
δεκαετίες ληστεύουν τὴν ψυχὴ μου.

Σωτῆρες μᾶς δείχνουν σιδερένια κλουβιά
-παρέχουν κανναβούρι, νερὸ
κι ὅπωςδὴποτε μιὰ τηλεόραση-

μᾶς ὀρμηνεύουν νὰ μποῦμε μέσα,
νὰ σπαύσουμε
γιὰ νὰ σωθοῦμε.

Ὀρφανεμένες ρίζες

Θέρισες ἀνεμῶνες καὶ τὶς ἔστησες στὸ βάζο
-ἀντίδοτο γιὰ τὴν ἀγιάτρευτη κακογουστὶὰ τῆς πόλης.

Στὸ πανάκριβό σου βάζο, οἱ τελευταῖες ἐκπνοές
καταντήσανε φυσαλίδες ὀξυγόνου
στὰ γυάλινα τοιχώματα.

Τὰ πόδια μου, ἀκρωτηριασμένα, κρέμονται ἀκίνητα
μέσ στὸ νερό.
Στηρίζομαι ἀπ' τὶς μασχάλες στὸ χεῖλωμα τοῦ βάζου.
Τὰ χέρια μου ἄρχισαν νὰ ξεραίνονται.
Τὸ κεφάλι μου, ἀναίσθητο, ἀκουμπᾷ στοὺς ὤμους μου.

Πλησιάζεις καὶ μυρίζεις κάθε τόσο τὰ μαλλιά μου.

Κάθε δυὸ μέρες ἀλλάζεις τὸ νερό, νὰ μὴ βρωμήσει
τὸ πεθαμένο αἷμα.

Θά ἴρθαι κι ἡ ὥρα ποὺ θὰ μὲ πετάξεις στὰ σκουπίδια.

Ἡ γῆ τῆς πατρίδας
εἶναι πιά ξερές, ὀρφανεμένες ρίζες,
εἶναι τὰ παραχωμένα παπούτσια
κι οἱ ἀστράγαλοί μου.

Κατηγορούμενος

Τρέμεις μήπως βρεθεί τὸ ἔλλειμμα
ἐκεῖ πὸν ἀντικατέστησες μὲ σκιᾶς
τὶς κλεμμένες στιγμές,
ἐκεῖ πὸν νόθειψες τὴ νύχτα
κι ἀποπλάνησες τ' ἀστέρια.

Τρέμεις τὴν ἐτυμηγορία.

Πάλι θὰ πεῖς γιὰ τοὺς μεθυσμένους ξενύχτηδες,
γιὰ τὰ πλεγμένα κορμιὰ στὸ παγκάκι,
γιὰ τὰ σβησμένα φεγγάρια κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου.

Πάλι θὰ πεῖς γιὰ τὸ τρύπιο ταβάνι
καὶ τὶς νυχτερινὲς ἐπιπλοκὲς τῆς ζωῆς σου

μὰ τώρα ὑπῆρξαν ξάγρυπνοι μάρτυρες,
βρέθηκαν κι ἀποδείξεις
στὰ χαρτιά σου μὲ τὰ ποιήματα,
μὴν περιμένεις ἐπιείκεια.

Ρημαγμένα σπίτια

Α΄

Ής εἶχε μπαγιατέψει.
Ἄκόμα καθόταν στὸ πλατύσκαλο
καὶ σεργιανοῦσε στὸ δρόμο
μὲ τὰ πόδια της ὀρθάνοιχτα.

Εἶχε μιὰ κάμαρα ὑγρὴ καὶ σκοτεινὴ
σὲ κάποια πάροδο, στὴν Ἄνω Πόλη,
στὴ Σαλονίκη,
κι οὔτε κουβέντα γιὰ τὸ παρελθόν.

Ὅσο περνοῦσε ἢ μπογιά της
τοῦ ἴδινε νὰ καταλάβει.
Εἶχε χαλάσει κρεβάτια καὶ κρεβάτια
ὥσπου στὸ τελευταῖο
μούχλιασαν τὰ σεντόνια της.

«Ἐλισάβετ ἡ ἀρτίστα» στὸν καιρὸ της.
Ἦστερα, σὰν ξέπεσε, «Κακάβα».

Τώρα οἱ ρίζες παλεύουν
νὰ ρουφήξουν τὸ κορμί της.

Β΄

Ξόδειψες τὴν ὀμορφιά σου
ἀνάσκελα πάνω σὲ στρατιωτικὰ ἀμπέχονα
κι ἀπ' τὶς ἀνομολόγητές σου ἱστορίες
ἀπόμειναν μονάχα εἶδωλα.

Εἶδωλα κλειδωμένα σὲ συρτάρια,
ξεχασμένα ἐργαλεῖα ἡδονῆς.

Ἐκλεισε γύρω σου ὁ κύκλος
κι ἡ ἐγκατάλειψη κατάντησε
μιὰ πινακίδα φρίκης:

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΝΑΡΚΟΠΕΔΙΟ

Ἐκλεισε πιά ὁ κύκλος,
τώρα τ' ἀκροδάχτυλα τῆς νύχτας
σὲ χαϊδεύουν.

Κανένας ἄλλος δὲ σ' ἀνέχεται
ἐξὸν ἀπ' τὸ σκοτάδι.

Γ'

Μοίραζε στὸν κόσμο προκηρύξεις
-ποιήματα πὸ ἔγραφε στὸ δρόμο,
μεράκι σπασμένο σὲ στίχους,
συλλαβὲς γεμάτες ἀνθρωπιά.

Τὸν σχολιάζανε στὴν Ἐγνατία
ἦτανε γνωστὸς καὶ στὸ Ντεπό.

Ἔβγαине μαζί μὲ τὸ φεγγάρι
κι ἀνηφορίζανε τὴ Βενιζέλου.
Τὸν ἀγαποῦσε μιὰ πόρνη στὸ Βαρδάρη.

-Ὅταν σχολάσεις, ποιητή, ἀπ' τὸ νυχτέρι,
ὅταν μαζέψεις τὰ μυστικὰ τῶν δρόμων,
νά ῥθεις ἀπὸ τὸ «σπίτι» νὰ σοῦ ψήσουμε καφέ.

Φοβόταν τὰ κόκκινα φανάρια
πὸ τὸν κοιτοῦσαν ὕπουλα
πάνω ἀπ' τὶς ἐξώπορτες
καὶ τοὺς ξελιγωμένους θαμῶνες στὸ σαλόνι
καὶ τὴν ξετσιπωσιὰ πὸ μύριζε
βαριά ἀρώματα.

Ἄπ' ὅσο ξέρω,
σὲ τέτοια σπίτια
δὲν πάτησε ποτέ.

Δ΄

Ἦμαθες ἀπὸ νωρὶς νὰ εἰσβάλλεις
στὰ ρημαγμένα σπίτια.
Τῆς ἐφηβείας ἢ κολασμένη μαθητεία
ταιριάζει μὲ τὴ σιωπὴ τῶν ξεμοναχιασμένων
καὶ μὲ τὸ τρίξιμο τῶν σάπιων πατωμάτων.

Στὰ ρημαγμένα σπίτια φοβᾶσαι
τὶς πεθαμένες στιγμὲς τῶν νοικοκυραίων,
τὴ βεβηλωμένη ἡσυχία
μὲ τὴ μούχλα καὶ τὴν κοιμισμένη σκόνη.

Στὴ μέση τῆς ἔρημης κάμαρας φοβᾶσαι
τὸ σπασμένο πιάτο
καὶ τὴν καρφωμένη καρφίτσα ραψίματος
ψηλὰ στὴν κάσα τῆς πόρτας.

-Ἐδῶ μέσα, ἔλεγες, νὰ μὴν πειράξεις τίποτε.
Ἄρνοῦνται τ' ἀπομεινάρια ν' ἀλλάξουν θέση,
ἀκόμα ὑπακοῦνε σ' ἄλλα χέρια.

Τέλος εποχής

Α΄

Ἐξ ἀπὸ τὶς πολεμίστρες ἀκούγονται τὰ σύννεφα,
διηγοῦνται πειρατικὲς συνάξεις,
αἰωροῦνται κατακόκκινα,
καθρεφτίζουν τὸ αἷμα ποῦ εἶναι νὰ χυθεῖ.

Ἡ θάλασσα σκοτείνιασε,
ἔκλεψε τὸ χρῶμα
ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ βιγλάτορα.

Ἡ γῆ,
προτοῦ κρατήσῃ τὴν ἀνάσα τῆς
-λίγες στιγμὲς προτοῦ τῆ μάχη-
μοσχοβολάει ρίγανη,
φωνάζει στὴν ψυχὴ τοῦ στρατιώτη

ὑπερασπίσου με!

Β΄

Ἄφησε τὸν ἀγέρα νὰ κατεβαίνει
μανιασμένος ἀπ' τὸ Σκρά.
Νὰ περνάει ἀπὸ τὶς λόγχες τῶν φρουρῶν
καὶ νὰ ξεσκίζεται,
νὰ λερώνει μὲ σκόνη τὶς στολές τους
καὶ νὰ θαμπώνει τὸ φεγγάρι.

Κοίταξέ τους·
στρατιῶτες ποὺ δὲν καπνίζουνε νωχελικὰ
τὰ φθηνὰ τους τσιγάρα,
στρατιῶτες ποὺ δὲ μιλοῦν γιὰ τρυφερὰ κορμιὰ.

Κοίταξέ τους·
στέκουν ἀκίνητοι
κι ἀφουγκράζονται τὸν ἄνεμο
ποὺ ψιθυρίζει ὀνόματα
νεκρῶν συντρόφων τους
στὸν Πολικὸ Ἀστέρα.

Γ'

Κάτω από τή σημαία,
στούς πρόποδες τοῦ θανάτου,
στρατιῶτες ζητοῦν τὸ περίσσιο λίπος σου
ν' ἀλείψουν τ' ἄρβυλά τους
γιὰ νὰ μὴν μπάζουν ὑγρασία
ἀπὸ τὶς ματωμένες λάσπες.

Κάτω ἀπὸ τὸ σταυρό,
λίγο πρὶν τὸν παράδεισο,
καλόγεροι ζητοῦν τὸ περίσσιο λίπος σου
ν' ἀνάψουν τὰ λυχνάρια
γιὰ τὶς λιτανεῖες.

Ὅ,τι ἀπόμεινε στὸ ζήτησε ὁ ἔρωτας.
Λάβα νὰ χυθεῖ
ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ ἠφαιστέια τῆς σάρκας.

-Ντιντή, δὲν πρόκειται νὰ πολεμήσεις
οὔτε θὰ σὲ σταυρώσουν.
Μπουμπού, δὲν πρόκειται νὰ γίνεις
πόρνη πολυτελείας
στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

Πρώτες δημοσιεύσεις

«Μοίραζε στὸν κόσμο προκηρύξεις» ἢ «Ποιητὴς στὴ Σαλονίκη»,
Ἐπιτομὴ Καλαμαριάς [Δεκαεπτά ποιητὲς τῆς «Καλῆς
μεριάς»] Νοέμβριος 2010.

«Τὸ παραθύρι», Πλανόδιον, Δεκέμβριος 2010, τεύχος 49.

«Ὁ κύκλος», ΑΝΤΙ Χ ΛΟΓΟΥ, Σεπτέμβριος 2011, τεύχος 11.

«Ἀνιλίη - Ἐμαθες πὰ νὰ ξεπερνᾷς τὴ βαρυχειμωνιά»
Ἐπιτομὴ - Ἡμερολόγιο 2011 [Κι ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπάω κάθε
μέρα...] - Ἐμπειρία Ἐκδοτικὴ.

«Ὅπως οἱ ποιητὲς» ἢ «Στὴ σκιά πὺ δὲ βολεύτηκες»,
«Κατηγορούμενος», «Χέρια», Νέα Εὐθύνη, Σεπτέμβριος -
Ὀκτώβριος 2011, τεύχος 7.

Περιεχόμενα

- 5 Ρωγμές γεννοῦν τὴ νύχτα
- 6 Καρφωμένος στὰ σύννεφα
- 7 Στίχοι ἀπὸ ἓνα ταξίδι μὲ τὸν ἥλιο
- 8 Χέρια
- 9 Μὴ σπαταλήσεις τὰ ὄνειρά σου
- 10 Ὅπως οἱ ποιητὲς
- 12 Χαμένες ψηφίδες
- 13 Τὰ σημάδια τῶν καιρῶν
- 14 Τὸ παραθύρι
- 15 Ἀπόψε φτιάξε μιὰ πατρίδα
- 16 Ἀναστημένα χέρια
- 17 Ἴσως γίνεις ποιητῆς
- 18 Ἀνιλίνες
- 19 Ψηφίδα τῆς πόλης
- 20 Ὀρφανεμένες ρίζες
- 21 Κατηγορούμενος
- 22 Ρημαγμένα σπίτια
- 26 Τέλος ἐποχῆς

- 29 Πρῶτες δημοσιεύσεις

ISBN: 978-960-93-3894-3